

Sygn. akt II Ka 540/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Sędziowie SO **Wiesław Oryl**

SO **Marek Konrad**

Protokolant **Dorota Dżiczek**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbusa**

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r.

sprawy przeciwko **K. S.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 19 września 2016r. w sprawie IIK 273/16

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w tym opłaty za II instancję i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

Sygn. akt II Ka 540 /16

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 04 lipca 2014 roku w miejscowości J. gm. G. będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art.178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie sygn. akt II K 346/06, kierował samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w trzech kolejnych próbach I-1,09mg/l, 11-1,20 mg/l, 111-1,19 mg/l;

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

II. w dniu 21.02.2015 roku o godz. 21.45 na drodze publicznej w O. na ul. (...) kierował samochodem marki V. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z

wynikami: I bad-1,42 mg/l, II bad -1,14 mg/l, III bad -1,25 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce sygn. akt K 423/13 za przestępstwo określone w art.178a§4 kk znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w okresie od 31.07.2014r do 31.07.2018r

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 19 września 2016 roku w sprawie II K 273/16 oskarżonego:

1. K. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku i skazał go:

a) za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

b) za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat;

2. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk kary pozbawienia wolności i środka karne zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone w punktach 1 a i 1 b wyroku połączył i wymierzył K. S. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz łączny okres środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 10 (dziesięciu) lat;

3. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym podatek VAT tytułem opłat adwokackich za obronę z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 444 kpk, art. 425 § 1 kpk i art. 44 § 1 kpk zaskarżył on wyrok w części dotyczącej kary. Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 kpk obrońca zarzucił:

- znaczącą niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz środka karnego w wymiarze łącznym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat w rażąco nadmiernej wysokości, z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej jak i szczególnej, a nadto nie uwzględniając należyte stopnia zawinienia sprawcy, jak i szczególnej postawy po popełnieniu przestępstwa oraz w toku postępowania przygotowawczego i sądowego oraz właściwości i warunków osobistych

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na ukształtowaniu przez Sąd przekonania o wysokim stopniu wytworzonego przez oskarżonego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i dokonanie tejże oceny w sposób dowodny

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu K. S. kary pozbawienia wolności z pkt 1b - 10 miesięcy pozbawienia wolności i tym samym wymierzenie łącznej kary pozbawienia wolności z kary 1 roku pozbawienia wolności na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodzenie wymierzonego środka karnego z pkt 1 b w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym 8 lat pozbawienia wolności na okres 6 lat i tym samym wymierzenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w wymiarze łącznym na okres 6 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy przede wszystkim stwierdzić, iż Sąd I instancji w oparciu o właściwie przeanalizowany i oceniony materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a na ich podstawie wywiódł właściwe wnioski, co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Z uwagi na brak zastrzeżeń skarżącego, co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie nie jest konieczna. Tym bardziej, że powyższa część pisemnych motywów orzeczenia została w całości podzielona przez Sąd Odwoławczy.

Przechodząc do analizy zarzutu podnoszonego przez obrońcę oskarżonego należy podkreślić, iż zgodnie z przyjętym orzecznictwem niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy zastosowana kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów. Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą. Ponadto w literaturze przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność orzeczonej kary ma miejsce wówczas, gdy pozostaje ona w dysproporcji ze stopniem winy sprawcy, stopniem społecznej szkodliwości czynu, prewencją szczególną i ogólną, karą żadaną a karą wymierzoną.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku zawartemu w apelacji, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należy uznać za trafne i uzasadnione w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej jednego roku pozbawienia wolności. Tym bardziej, że stanowisko w tym zakresie Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i logiczny uzasadnił.

K. S. był wielokrotnie karany przez Sąd za różnego rodzaju przestępstwa. Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie II K 423/13 Sąd Rejonowy w Ostrołęce skazał K. S. za popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony pomimo okresu próby popełnił po raz kolejny dwa przestępstwa, w dniu 4 lipca 2015 roku kierując w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym marki n. (...) o nr rej. (...) oraz w dniu 21 lutego 2015 roku kierując w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów pojazdu oraz żadnego dokumentu tożsamości. Oskarżony swoim zachowaniem wykazał całkowity brak poszanowania dla obowiązującego prawa oraz lekceważący stosunek do nałożonego przez Sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Oskarżony wprawdzie przyznał się do popełnienia przestępstwa, wyraził skruchę przed Sądem. Okoliczności te eksponowane w apelacji przez obrońcę oskarżonego nie mogą mieć decydującego wpływu na wymiar kary i mogą być przedmiotem rozważań Sądu na etapie postępowania wykonawczego. Obrońca całkowicie pomija takie okoliczności, jak wielokrotną karalność oskarżonego, w tym, za przestępstwa tego samego rodzaju. Okoliczności popełnienia czynu, postawa oskarżonego świadczą o lekceważeniu przez niego prawa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia orzeczonej kary.

Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat zostało zakwestionowane przez skarżącego. Sąd Okręgowy uznał, że wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów winien być wprost proporcjonalny do stopnia zagrożenia ze strony kierującego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym (vide art. 42 § 1 i 2 k.k.). Stopień ten określają okoliczności czynu, w tym przede wszystkim stężenie alkoholu we krwi kierującego (w wydychanym powietrzu) oraz dotychczasowa karalność oskarżonego za podobne czyny wskazująca na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw do złagodzenia wobec skazanego wymiaru tego środka.

Reasumując wymierzona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz winy oraz uwzględnia warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Orzeczone wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnia należyście okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy i spełni należyście swe cele w sferze prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również zarzuty z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, które miałyby polegać na ukształtowaniu przez Sąd I instancji przekonania o wysokim stopniu wytworzonego zagrożenia w ruchu drogowym. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, o których mowa w treści tego zarzutu. Podkreślić należy, że oskarżony zarówno w dniu 4 lipca 2014 roku jak i 21 lutego 2015 roku kierował samochodem będąc pod znacznym działaniem alkoholu. Popelniając pierwszy czyn jechał w nocy, zaś podczas drugiego zdarzenia w godzinach późnych wieczornych na ulicy (...) w O.. Bezsprzecznie jego zachowanie wywoływało wysokie zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym

Z powyższych względów wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja obrońcy oskarżonego uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym. Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., kierując się sytuacją majątkową oskarżonego, Sąd Okręgowy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.